

Spotkanie
Gorbaczow — Suharto

● MOSKWA — W poniedziałek, na Kremlu Michaił Gorbaczow przyjął prezydenta Indonezyjskiej Republiki Suharta.

Prezydent Indonezji, który przebywał w Związku Radzieckim na zaproszenie Prezydium Rady Najwyższej ZSRR, przybył w poniedziałek z Leninogrodu do Moskwy.

Zjazd CDU

● BONN — W Bremie obradował zjazd rządu w RFN Partii Chrześcijańskich Demokracji (CDU). Zadaniem 700 delegatów jest opracowanie platformy przedwyborczej. Uważa się za pewny wybór Helmuta Kohla na przewodniczącego partii. Referat sprawozdawczy wygłosił H. Kohl, w którym skrytykował „arabizację nacjonalizmu i irracjonalną urogość wobec cudzoziemców”, pisał o „kłamliwej tolerancji i uroczym, własnym społeczeństwie”. Fragmenty tekstu polski znalazł się w posłach przedstawicieli delegatów rządowego oświadczenia kancelarii, obejmującego lata 1987-89.

E. Szewardnadze przyjął ambasadora USA

● MOSKWA — Minister Spraw Zagranicznych ZSRR Eduard Szewardnadze przyjął ambasadora Stanów Zjednoczonych w Związku Radzieckim Jacka Matlocka na jego prośbę. Poruszone kwestie związane z planowanym na trzecią dekadę września spotkaniem ministrów spraw zagranicznych obu państw w USA.

Wizyta J. Arafata

● KAIR — W poniedziałek z krótką rezerwą wizyta przybył do Kairu przewodniczący Organizacji Wyzwolenia Palestyny Jassir Arafat. Omówione zostały kwestie 10-punktowego planu pokojowego prezydenta Egiptu, dotyczącego przeprowadzenia wyborów na ziemiach okupowanych.

Zamach na prorektora lankijskiego uniwersytetu

● DELHI — W poniedziałek w mieście lankijskim doszło do zamachu na prorektora uniwersytetu Moratuwa w Sri Lance. Trzech napastników wtargnęło do biura, w którym pracował prorektor i otworzyli ogień, raniąc go śmiertelnie, po czym uciekli motocyklami. (Opr. skaj)

Proletariusze wszystkich krajów łączcie się!

Wydanie 1, 2

Cena 50 zł

Wypowiedzi 10 km. w

głównym wydaniu dziennika

telewizyjnego nt. mającego

miejsce kilka dni temu w U-

niwersytecie. W warszawskim

spotkaniu dyskusyjnym „Ruch

8 Lipca” sekretarz PZPR Sja-

nomir Wiatr powiedział m.in.:

— Nie tylko mogą, ale i chcą

się identyfikować z „Ruchem

8 Lipca” z tym, że — z racji

zajmowanej funkcji — z in-

nej perspektywy postrzegam

wewnętrzna sytuację partii i

jej uwarunkowania zewnętrzne.

Jestem bowiem nie tylko

reprezentantem tego środowis-

ka — jak to miało miejsce

kilka miesięcy temu — ale je-

stem sekretarzem Komitetu

Centralnego. Mam więc rep-

rezentować możliwości najpeł-

niej opinie, które w partii się

pojawiają, a opinia „8-go Lip-

ca” jest jedną z nich.

O terminie zwołania zjazdu

pytają wszyscy członkowie

partii. Nie ma na to pytanie

odpowiedzi — jednoznacznej.

Chcemy zaproponować Kom-

itetowi Centralnemu na XV

Plenum rozpatrzenie głosowa-

nia powołania, rodzaj referen-

dum. Potrzebne jest uzyska-

nie odpowiedzi na kilka za-

sadniczych pytań, które dopie-

ro umożliwią nam określenie

Ciąg dalszy na str. 2

Wypowiedzi 10 km. w

głównym wydaniu dziennika

telewizyjnego nt. mającego

miejsce kilka dni temu w U-

niwersytecie. W warszawskim

spotkaniu dyskusyjnym „Ruch

8 Lipca” sekretarz PZPR Sja-

nomir Wiatr powiedział m.in.:

— Nie tylko mogą, ale i chcą

się identyfikować z „Ruchem

8 Lipca” z tym, że — z racji

zajmowanej funkcji — z in-

nej perspektywy postrzegam

wewnętrzna sytuację partii i

jej uwarunkowania zewnętrzne.

Jestem bowiem nie tylko

Gazeta Współczesna

DZIENNIK POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Nr 211 (11 814) Białystok—Łomża—Suwałki, wtorek, 12 IX 1989 r.

Wydanie 1, 2 Cena 50 zł

Wypowiedzi 10 km. w

głównym wydaniu dziennika

telewizyjnego nt. mającego

miejsce kilka dni temu w U-

niwersytecie. W warszawskim

spotkaniu dyskusyjnym „Ruch

8 Lipca” sekretarz PZPR Sja-

nomir Wiatr powiedział m.in.:

— Nie tylko mogą, ale i chcą

się identyfikować z „Ruchem

8 Lipca” z tym, że — z racji

zajmowanej funkcji — z in-

nej perspektywy postrzegam

wewnętrzna sytuację partii i

jej uwarunkowania zewnętrzne.

Jestem bowiem nie tylko

reprezentantem tego środowis-

ka — jak to miało miejsce

kilka miesięcy temu — ale je-

stem sekretarzem Komitetu

Centralnego. Mam więc rep-

rezentować możliwości najpeł-

niej opinie, które w partii się

pojawiają, a opinia „8-go Lip-

ca” jest jedną z nich.

O terminie zwołania zjazdu

pytają wszyscy członkowie

partii. Nie ma na to pytanie

odpowiedzi — jednoznacznej.

Chcemy zaproponować Kom-

itetowi Centralnemu na XV

Plenum rozpatrzenie głosowa-

nia powołania, rodzaj referen-

dum. Potrzebne jest uzyska-

nie odpowiedzi na kilka za-

asadniczych pytań, które dopie-

ro umożliwią nam określenie

Ciąg dalszy na str. 2

Wypowiedzi 10 km. w

głównym wydaniu dziennika

telewizyjnego nt. mającego

miejsce kilka dni temu w U-

niwersytecie. W warszawskim

spotkaniu dyskusyjnym „Ruch

8 Lipca” sekretarz PZPR Sja-

nomir Wiatr powiedział m.in.:

— Nie tylko mogą, ale i chcą

się identyfikować z „Ruchem

8 Lipca” z tym, że — z racji

zajmowanej funkcji — z in-

Przygotowania do XV Plenum KC PZPR

11 bm. odbyło się spotkanie informacyjno-konsultacyjne członków centralnych władz partyjnych i sekretarzy komitetów wojewódzkich PZPR nt. rozwoju sytuacji społeczno-politycznej w kraju od XIV plenum KC PZPR. Zgłoszono szereg zróżnicowanych opinii na temat działania partii w aktualnych, złożonych warunkach gospodarczych i społecznych oraz

nowego układu sił politycznych w Polsce. Omówiono stan przygotowań do XV Plenum KC PZPR. Wyrażono przekonanie, że na tym plenum partia określi kierunki działania w najbliższych miesiącach, tryb przygotowań do XI Zjazdu PZPR, a także stosunek do programu rządu, który zostanie przedstawiony w Sejmie przez premiera Tadeusza Mazowieckiego. (PAP)

Ciąg dalszy na str. 2

Wypowiedzi 10 km. w

głównym wydaniu dziennika

telewizyjnego nt. mającego

miejsce kilka dni temu w U-

niwersytecie. W warszawskim

spotkaniu dyskusyjnym „Ruch

8 Lipca” sekretarz PZPR Sja-

nomir Wiatr powiedział m.in.:

— Nie tylko mogą, ale i chcą

się identyfikować z „Ruchem

8 Lipca” z tym, że — z racji

zajmowanej funkcji — z in-

nej perspektywy postrzegam

wewnętrzna sytuację partii i

jej uwarunkowania zewnętrzne.

Jestem bowiem nie tylko

reprezentantem tego środowis-

ka — jak to miało miejsce

kilka miesięcy temu — ale je-

stem sekretarzem Komitetu

Centralnego. Mam więc rep-

rezentować możliwości najpeł-

niej opinie, które w partii się

pojawiają, a opinia „8-go Lip-

ca” jest jedną z nich.

O terminie zwołania zjazdu

pytają wszyscy członkowie

partii. Nie ma na to pytanie

odpowiedzi — jednoznacznej.

Chcemy zaproponować Kom-

itetowi Centralnemu na XV

Plenum rozpatrzenie głosowa-

nia powołania, rodzaj referen-

dum. Potrzebne jest uzyska-

nie odpowiedzi na kilka za-

asadniczych pytań, które dopie-

ro umożliwią nam określenie

Ciąg dalszy na str. 2

Wypowiedzi 10 km. w

głównym wydaniu dziennika

telewizyjnego nt. mającego

miejsce kilka dni temu w U-

niwersytecie. W warszawskim

spotkaniu dyskusyjnym „Ruch

8 Lipca” sekretarz PZPR Sja-

nomir Wiatr powiedział m.in.:

— Nie tylko mogą, ale i chcą

się identyfikować z „Ruchem

8 Lipca” z tym, że — z racji

zajmowanej funkcji — z in-

nej perspektywy postrzegam

wewnętrzna sytuację partii i

jej uwarunkowania zewnętrzne.

Jestem bowiem nie tylko

Dziś obraduje Sejm

We wtorek 12 bm. odbędzie się od dawna oczekiwane posiedzenie Sejmu, na którym powołany ma być nowy rząd premiera Tadeusza Mazowieckiego. Porządek dzienny posiedzenia, które rozpocznie się o godz. 9.00, przewiduje jeden punkt, tj. oświadczenie pre-

Ciąg dalszy na str. 2

Wypowiedzi 10 km. w

głównym wydaniu dziennika

telewizyjnego nt. mającego

miejsce kilka dni temu w U-

niwersytecie. W warszawskim

spotkaniu dyskusyjnym „Ruch

8 Lipca” sekretarz PZPR Sja-

nomir Wiatr powiedział m.in.:

— Nie tylko mogą, ale i chcą

się identyfikować z „Ruchem

8 Lipca” z tym, że — z racji

zajmowanej funkcji — z in-

nej perspektywy postrzegam

wewnętrzna sytuację partii i

jej uwarunkowania zewnętrzne.

Jestem bowiem nie tylko

reprezentantem tego środowis-

ka — jak to miało miejsce

kilka miesięcy temu — ale je-

stem sekretarzem Komitetu

Centralnego. Mam więc rep-

rezentować możliwości najpeł-

niej opinie, które w partii się

pojawiają, a opinia „8-go Lip-

ca” jest jedną z nich.

O terminie zwołania zjazdu

pytają wszyscy członkowie

partii. Nie ma na to pytanie

odpowiedzi — jednoznacznej.

Chcemy zaproponować Kom-

itetowi Centralnemu na XV

Plenum rozpatrzenie głosowa-

nia powołania, rodzaj referen-

dum. Potrzebne jest uzyska-

nie odpowiedzi na kilka za-

asadniczych pytań, które dopie-

ro umożliwią nam określenie

Ciąg dalszy na str. 2

Wypowiedzi 10 km. w

głównym wydaniu dziennika

telewizyjnego nt. mającego

miejsce kilka dni temu w U-

niwersytecie. W warszawskim

spotkaniu dyskusyjnym „Ruch

8 Lipca” sekretarz PZPR Sja-

nomir Wiatr powiedział m.in.:

— Nie tylko mogą, ale i chcą

się identyfikować z „Ruchem

8 Lipca” z tym, że — z racji

zajmowanej funkcji — z in-

nej perspektywy postrzegam

wewnętrzna sytuację partii i

jej uwarunkowania zewnętrzne.

Jestem bowiem nie tylko

reprezentantem tego środowis-

Czy wskaźnik wzrostu cen „zadowolili” oczekujących na indeksację

Urynkowanie gospodarki żywnościowej wywołało gwałtowny wzrost cen artykułów spożywczych. Ich dynamika kształtuje się bardzo różnie. Występują wyraźne dysproporcje w poszczególnych regionach. Ceny rosną z dnia na dzień. Czy w tych warunkach GUS zdoła zobiektywizować dane dotyczące łącznego wskaźnika wzrostu cen i na jakim etapie obecnie znajduje się jego obliczanie? Z tym pytaniem dziennikarz PAP zwrócił się do dyrektora Departamentu Cen GUS Tadeusza Toczyńskiego.

Wydaje się, iż zrobiliśmy bardzo wiele, aby wraz z u-

rynkiem gospodarki żywnościowej być zdolnym do przeprowadzania empirycznych badań cen, bezpośrednio w handlu. Dziś cała sieć ankie-

terów, badając poziom cen 1700 towarów. Notowań dokonuje się w 124 rejonach kraju. Ce-

na każdego artykułu, którego dotyczyło urynkowanie (o ile obecnie jest w sprzedaży) od-

notowywana jest czterokrot-

nie w ciągu miesiąca, co ozna-

cza, iż w skali kraju może być

zarejestrowana 496 razy. Czy-

wiście zależy to od zapotrze-

nia sklepów. Przyjeliśmy jed-

nak zasadę, że w przypadku

gdy brakuje danego rodzaju

Ciąg dalszy na str. 2

Wypowiedzi 10 km. w

głównym wydaniu dziennika

telewizyjnego nt. mającego

miejsce kilka dni temu w U-

niwersytecie. W warszawskim

spotkaniu dyskusyjnym „Ruch

8 Lipca” sekretarz PZPR Sja-

nomir Wiatr powiedział m.in.:

— Nie tylko mogą, ale i chcą

się identyfikować z „Ruchem

8 Lipca” z tym, że — z racji

zajmowanej funkcji — z in-

nej perspektywy postrzegam

wewnętrzna sytuację partii i

jej uwarunkowania zewnętrzne.

Jestem bowiem nie tylko

Mleko na rynku czy rynek mleka?

Rozmowa z TADEUSZEM RABIAŃSKIM, wiceprezesem Centralnego Związku Spółdzielni Mleczarskich

— Urynkowanie gospodarki żywnościowej w zasadniczy sposób zmieniło stosunki między producentem, kupcem i handlem. Jak przemysł mleczarski reaguje na tę nową sytuację?

— Decyz

Rozmowa z prezydentem Białegostoku — JERZYM CZABANEM

— Prezydent Białegostoku zmienia się dość często. Pan przyjął stanowisko w trudnym okresie.

— Ja cały czas pracowałem w trudnym okresie. Wydarzenia roku 1980, stan wojenny, początki reformy gospodarczej — to nie były najłatwiejsze czasy.

Życie zawodowe rozpoczynałem w 1969 roku w Przedsiębiorstwie Robót Zmechanizowanych i Maszyn Budowlanych, od 1977 roku byłem tam dyrektorem.

— Między kierowaniem przedsiębiorstwem a zarządzaniem miastem jest różnica.

— O to się od razu dało odczuć. Dla zaskoczenia drugiego tygodnia w Urzędzie i dostrzeżenie coraz więcej problemów. Oprócz spraw miasta są problemy załogi, czyli pracowników Urzędu. Jest to — jak się kiedyś mówiło — przedsiębiorstwo wielozadaniowe.

Jako dyrektor PRZIMB starałem się ustalić pewien system pracy, który owocował przez konsekwentną jego realizację. Tu na razie zajmuję się „gazetem pożarów”. To

że w kwestii mieszkaniowej szef instytucji jeśli chce, może pracownikom pomóc. W momencie, gdy zostałem dyrektorem firmy, było olbrzymie zapotrzebowanie na mieszkania, gdy odchodziłem, sytuacja odwróciła się. Czasami nie można było znaleźć kandydata na uzyskanie lokalu.

— Jak się to działo?

— Byliśmy współtwórcami dwóch spółdzielni mieszkaniowych („Element” i „Budowlani”). Z tej racji rocznie przybywało nam około 30 mieszkań.

Wiem, że zapewnienie mieszkań nie daje całkowitej gwarancji utrzymania pracownika, ale na pewno wiąże go z zakładem, wprowadza element stabilizacji.

Twierdzi, że problemy mieszkaniowe mają pracownicy tych instytucji, których szefowie nie dbają o to. Uważa, że to nie są ich sprawy, że oni nie mają na to żadnego wpływu. Często ich oddziaływanie ogranicza się do napisania urzędowego pisma do spółdzielni.

da Narodowa oceni, że nie jestem przydatny, to mam wiele pomysłów na dalsze życie.

Nie trzymałem się kurczowo fotela, dyrektora i nie mam powodów za wszelką cenę pilnować stołka prezydenckiego. Chciałbym jednak coś po sobie zostawić.

— Jakimi problemami miasta uważa Pan za najważniejsze?

— Wszystko jest ważne. I ciepło, i oczyszczalnia ścieków, budownictwo, komunikacja, handel, sprawy kultury, służby zdrowia. Bardzo poważnie chciałbym zająć się komunikacją. Na dobrą sprawę Białystok nie ma żadnej obwodnicy. Szosa Północno-Obwodowa jest skończona tylko w części, jej skrzyżowanie z ul. Tysiąclecia Państwa Polskiego jest bardzo niebezpieczne, co rusz są tam jakieś wypadki.

Ulica Kopernika ma wadę o bardzo małej przepustowości, nie wszystkie samochody tamtejsze przejadą. Muszą jechać przez miasto. Za 10–20 lat to już będzie nie do zniesienia, już trzeba

budownictwo indywidualne, które Urząd Miejski może realizować w spółce z przedsiębiorstwem wykonawczym. I potem te budynki sprzedawać. Istnieje kwestia oceny społecznej: kogo będzie stać na kupno. Sądzę jednak, że ta koncepcja w przyszłości powinna być realizowana. Inna możliwość — to remonty starych kamienic ko-

Zależy mi na pomysłach

to kwestię trzeba rozstrzygnąć, to te, to te.

— O jakim systemie pracy marzy Pan w Urzędzie?

— Każdy z pracowników ma pewne kompetencje. Jeśli każdy z nich będzie miał pewne pomysły i jeśli każdy z pomysłów zostanie zrealizowany, to będzie prawie eksplozja — 40, 50, 60 dobrych pomysłów, to już coś daje, jest widoczna składowa na efekt działania.

— Musi być ktoś, kto chce te pomysły zrealizować, komu na nich zależy.

— Ja jako szef mogę mieć świetny pomysł, ale jeden, dwa, a nie czterdzieści. Musi mi zależeć na pomysłach innych.

Kilka dni temu pyta mnie młody człowiek, pracownik Urzędu Stanu Cywilnego, czy zgodzę się na zakup kamery do robienia filmów video z ceremonii ślubnych. Jasne. Proszę bardzo. Fantastyczny pomysł. Jest to inicjatywa, która daje szansę zarobku. Zarobione pieniądze będą potrzebne do utrzymania „pałacu ślubów”, czy do poprawy wystroju wnętrza.

— Swój urządowanie zaczął Pan od spotkania z kierownictwem wydziałów i rozmów z pracownikami. Co z nich wynika?

— Od razu 21 sierpnia, pierwszego dnia po przyjęciu obowiązków prezydenta, odbyłem spotkanie zapoznawcze, przedstawiłem to, czego oczekiwaliśmy od panów kierowników. Mówiłem o kolejkach interesantów. To się bardzo rzuciło w oczy, chociażby w wspomnianym USC. Jak zlikwidować te „ogonki” — jest to sprawa wewnętrznej organizacji pracy wydziałów. Będzie tego wymagał. Obywatel nie ma prawa tracić czasu.

— Interesował się Pan również warunkami mieszkaniowymi pracowników, co wywołało nawet pewne zdziwienie. Jak one wyglądały?

— Ponieważ jest wielu młodych ludzi w związku z tym niewątpliwie jest to duży problem. Jak? — nikt nie mógł mi powiedzieć. Do tej pory nie było bowiem takiego rozczarowania.

Na podstawie swoich wcześniejszych doświadczeń wiem,

— O czym świadczy wakacje w Urzędzie Miejskim?

— W niektórych wydziałach brakuje osób. Brakuje formalnie, nie wiem, czy rzeczywiście. Jeszcze nie zdążyłem przejrzeć struktury całego Urzędu. Moim zdaniem, widać tu pewne pogmatwanie kompetencji. Tym samym zagadnieniami zajmuję się kilka komórek, co nie ułatwia sprawy interesantom i niezbyt prawidłowo wpływa na funkcjonowanie Urzędu.

Jeśli odchodzą stąd młodzi ludzie — a najczęściej oni zmieniają miejsce pracy — to dlatego, że nie chcą czekać do tego czasu, aż zostaną docenieni. Ich logika jest taka, że jeśli wykonują te same prace, to powinni otrzymywać te same zapłaty, co dyktando pracownicy. Jest to możliwe w firmie prywatnej, a nie w urzędzie państwa. I jest to niesprawiedliwość, której młodzi nie akceptują. Nie chcą czekać na lepsze warunki pracy, być może, także większe szanse na mieszkanie.

— Co im Pan może obiecać?

— Pracownik Urzędu jest pod ciągłym presyjnym opinii społecznej. Obywatel przychodzący tu jest już w jakiś sposób nastawiony, że go źle potraktują i w związku z tym bywa podenerwowany. To nie stwarza dobrej atmosfery. Chciałbym udowodnić, że to jednak można pracować spokojnie, a także, że sprawy społeczne pracowników są doceniane.

Ja nie mam obciążeń urzędniczych, mam styl pracy wyniesiony z przedsiębiorstwa: sprawa musi być załatwiona szybko, nie może leżeć tygodniami. Taki styl będzie lansowałem.

— Jakże są Pana pierwsze doświadczenia, czy optymistyczne?

— Od razu w pierwszych dniach spotkałem się z mnóstwem problemów. Zdaje sobie sprawę z tego, że nie wszystkie można rozwiązać w ciągu jednego roku. Trzeba wybrać cele, których dziś jeszcze nie można osiągnąć, ale w przyszłości — jest to możliwe.

Byłbym utopistą, gdybym spodziewał się w najbliższych latach wielkich sukcesów. Mogą je mieć moi następcy, nie ja. Chciałbym jednak pewne sprawy uprzykrdzać.

Nigdy nie planowałem kariery administracyjnej. Jeśli po jakimś czasie Miejska Ra-

te sprawy zacząć rozwiązywać.

Od razu w pierwszych dniach mojego urzędowania przyszło mi zażenować się problemami MPK. Przedsiębiorstwo było dotowane z budżetu miejskiego, teraz powinno przestać być na myślenie, jak samodzielnie gospodarować. Możemy dopłacać do bileto-ów, ale sprawa działalności przedsiębiorstwa musi zapewnić jego kierownictwu.

— Jędrzej, czy chodzi Pan po mieście?

— Jędrzej. Samochodem może mnie widzieć, ale szybkość można się przemieszczać i więcej zwiędzić. Wczoraj byłem w okolicach browaru w Dojlidach. Zetknąłem się z postulatami, żeby puścić tam komunikację miejską.

Browar pracuje na zmiany, wśród zatrudnionych są kobiety. Powrót do domu późno prawie jest niebezpieczny. Najbliższe przystanki są przy Fabryce Ścieki i Szpitalu Zakątnym. Uznałem za słuszne puszycie tam przynajmniej jednego wozu. Co prawda, koliduje to z programem MPK, które chciałyby ograniczyć lub zawiesić niektóre linie, ale przecież żyjemy w końcu XX wieku i w prawie 300-tysięcznym mieście. To do czegoś zobowiązuję.

— Białostocianie zazdrościli innym miastom nie tylko sprawnej komunikacji, ale też postępującej szybkości urynkowania w handlu. Brakuje nam prywatnych sklepów mięsnych.

Daliśmy ogłoszenie do prasy, że udostępniłyśmy chętnym lokale, pod warunkiem zagwarantowania ciągłości sprzedaży. Proponujemy różne formy dzierżawienia powierzchni handlowych. Można będzie wynajmować na godziny, dni, miesiące lub na stałe.

— Każdy, kto się zgłosi, otrzyma lokals?

— Nie wszyscy będą mogli handlować w centrum miasta, ale dla nikogo miejsca nie zabraknie.

— Budownictwo mieszkaniowe — to następny niewłaściwy temat miejski. Czy ma Pan jakąś koncepcję jego rozwoju?

— Budżet miejski jest ograniczony. I to jest jedna z barier rozwoju budownictwa. Środków finansowych trzeba pozyskać poprzez jakiś interes. Może nim być, na przykład,

munalnych. Umówiliśmy się z szefem spółki budowlanej, którego poprosiliśmy o wykonanie kosztów tych remontów.

Trzeba szybko działać, bo im dalej, tym obiekty bardziej niszczeją. Wyremontowany budynek też można sprzedać i znowu będą pieniądze. To jest taki stopniowy rozwój, na którego efekty trzeba będzie jednak czekać dłużej, niż do przyszłego roku.

— Co można zrobić od zaraz?

— Jest dużo spraw dokuczliwych. Niech pani przejdzie się po mieście. Na którym podwórku jest najniebezpieczniej? Przecież postawienie jednej, czy dwóch bramek tak niewiele kosztuje. Niechby działaki grały w piłkę.

Chciałbym lansować tę sprawę, żeby tereny w nowych osiedlach były w ten sposób zagospodarowywane. Na jednej z sekcji MRN dr Bogumił Kiss mówił, że młodzież ma skrzywienie kręgosłupa, ruch na boku — to zapobieganie chorobom.

Białystok jest miastem, które ma wiele problemów. W związku z planowanym centrum esperankim należy zadawać się wyliczać. Wyliczki muszą mieć gdzie się zatrzymać, coś im trzeba pokazać, gdzie zaprowadzić.

Marzy mi się, żeby ulica Kilińskiego nie wyglądała tak jak wygląda. Jędrzina nierówna, dziury w chodnikach. Bardzo bym chciał móc uregulować koncepcję jej zagospodarowania i połączenia z Teatrem i byłym Pałacem Branickich.

A propos ulic, dzwonił do mnie wczoraj pan, który informował, że przy ul. Mazowieckiej rozkopano chodniki i tak zostawiono.

— Sekretarka połączyła?

— Dlaczego by nie?

— Tak będzie zawsze?

— Oczywiście. Wtorek jest dniem przyjęć, co nie znaczy, że w każdy inny dzień, jeżeli jestem, nie można do mnie przyjść, przedstawić swoje problemy i pomysły.

— Życzę powodzenia.

Rozmawiała:
IRENA BIERNACKA
Fot. Z. LENKIEWICZ

Rosną szeregi wyznawców Proroka

Według doniesień Islamskiej Międzynarodowej Agencji Prasowej, której siedzibą jest portowe miasto Dżidda w Arabii Saudyjskiej, port transytowy pielgrzymek do Mekki, wśród wszystkich religii na świecie najszybciej zwiększają się szeregi wyznawców proroka Mahometa. Zdaniem tej agencji, w 2000 r. na świecie będzie ich ponad 1,470 mln.

Jak utrzymuje wspomniana agencja, tylko w ciągu ostatnich 8 lat szeregi wyznawców islamu powiększyły się o 166 mln wiernych.

Według danych z 1650 r. na świecie było ok. 100 mln wyznawców, w Allah i w boskie posłannictwo Mahometa, jego proroka, który po objawieniu rozpoczął nauczanie w VII w. w Arabii.

W ciągu trzech ostatnich wieków liczba wyznawców proroka zwiększyła się o ponad 500 mln. W 1975 r. islam miał ok. 850 mln wiernych, a obecnie ok. 1,470 mln. Ponad pół milarda żyje w krajach Azji i Afryki, a reszta na wszystkich pozostałych kontynentach. (P)

Wysokie nagrody Nobla

Fundacja Nobla podała w Sztokholmie oficjalnie do wiadomości, że w tym roku laureat dostaną najwyższą w historii sumę — po 3 miliony koron szwedzkich, czyli ok. 455 tys. dolarów.

Nagrody tegoroczne będą o 20 proc. wyższe od ubiegłorocznych. Stało się to dzięki ulokowaniu podstawowego kapitału Nobla w dobrych inwestycjach.

Jak wiadomo, nagrody wręczone będą 10 grudnia w Sztokholmie, poza nagrodą pokoju, tradycyjnie wręczaną w Oslo. (P)

Noworodkom polecamy... rock

Doświadczenia przeprowadzone przez medycynę ośrodek badawczy w Amsterdamie wykazały, że muzyka rockowa doskonale wpływa na pracę serca noworodków, ułatwiając im oddychanie.

W ośrodku od dawna prowadzono badania mające na celu przywrócić do życia noworodki, które mają trudności z oddychaniem. Zapisywano m.in. na taśmie magnetofonowej i odtwarzano nowo narodzonego rytmy bicia serca ich matek. Gdy zaprezentowano dźwięki muzyki rockowej, zauważono, że oddech noworodków szybko staje się rytmiczny, co oznacza, że do płuc przenika dostateczna ilość tlenu. Naukowcy holenderscy kontynuują eksperymenty z muzyką rockową. (P)

DZIEWCZYNA

Kupon nr 52

Dla przyrody i człowieka

APN specjalnie dla „Gazety Współczesnej”

„Nie dowierzając metodom pracy oficjalnych organów państwowych, postanowiliśmy sprawy związane z ochroną środowiska naturalnego oddać pod kontrolę społeczeństwa”.

SŁOWA TE należy traktować jako główną motywację inicjatorów powołanego do życia Białostockiego Związku Ekologicznego. Białostocki Związek Ekologiczny. Wład za tym pójść pomoc dla miejscowych organizacji i sekcji ekologicznych. I wreszcie na koniec zadania perspektywiczne — rozwinąć naukowo-przemysłowe spółdzielnie, które zajmą się opracowaniem czystych technologii produkcji (np. bezodpadowych) czy opracowaniem urządzeń oszczędzających energię.

Priorytet w naszej pracy odejmy działalności praktycznej. Myśleliśmy o poddawaniu artykułów żywnościowych społecznej ekspertyzie dokonywanej za pomocą dostępnych dla ludności przyborów pomiarowo-kontrolnych i dezymentów oraz takiej sprzedaży tychże artykułów (rozprowadzanych przez handel państwowy i spółdzielczy), aby w dokumentach załączonych do towarów, na etykietkach i opakowaniach podawano informacje o ilości kalorii zawartych w produktach, a także obecność w nich składników trujących czy zanieczyszczających. Pojawiały się więc w związku z tym problemy różnicowania cen. Sądzę, że taka praktyka zmieniłaby sytuację zakładów produkcyjnych i parametry jakościowe towarów.

Jest sprawa oczywista, że Związek nie rozwiąże ani jednego z tych zadań, jeśli nie zamknie w jedno ogniwo pracy organów rządowych i społecznych.

Okoliczności z pewnością skłonią Białostocki Związek Ekologiczny do prowadzenia zakrojonych na szeroką skalę dyskusji społecznych, między innymi o demonstracji ekologicznych. Przypuszczam też, że sporo uwagi Związek poświęci losowi ludzi i ziemi, które ucierpiły od czarnobylskiej awarii.

Aby dziś zmienić sytuację ekologiczną na Białostoku, konieczne są siły, mogące przeciwstawić się władzom centralnym, które zajmują się ekstensywnym i po prostu

niedbalym gospodarowaniem, w tym także wykorzystywaniem zasobów naturalnych w sposób zaborczy. Takie traktowanie bogactw naturalnych gubi przyrodę i człowieka. W swojej działalności nie pozostajemy w tyle za władzami centralnymi, również urzędy republikańskie. Dlatego konieczne jest połączenie wysiłków miejskich Rad, naukowców i całego społeczeństwa.

W jednym z punktów ustawy czytamy:

„Białostocki Związek Ekologiczny współpracuje także z wysiłkami, nie wchodzącymi w jego skład, ale posiadającymi takie same cele demokratycznymi ruchami Białorusi, republik związkowych, kraju, z zagranicznymi i międzynarodowymi organizacjami i funduszami”.

Oprócz tradycyjnych problemów ekologicznych członkowie Białostockiego Związku Ekologicznego pragną objąć swoją działalnością nową płaszczyznę, a mianowicie chcą się zająć problemami ekologii człowieka.

Ekologia środowiska i ekologia człowieka mają wiele punktów stykających. Jednakże o ekologii człowieka, społeczeństwa, poszczególnych populacji w naszym kraju mało kto myśli.

Ekologia człowieka esencjonalnie informuje o dziedziny biologii, fizjologii, psychologii, genetyki, bioenergetyki, demografii i socjologii. Rozpatruje konkretną jednostkę — jej drzewo genealogiczne, pokolenie — w szeregu pokoleń, naród — wśród określonych warunków historycznych i społeczno-ekonomicznych. Bez tej wiedzy nie można dzisiaj ocenić tego co się dzieje, prognozować, opracowywać realnych planów działalności społecznych instytucji. Bez tej wiedzy nie da się skierować wielu procesów i zjawisk i nie można ich dogłębnie poznać. A w praktyce, niestety, tak to właśnie wygląda.

Ekologia człowieka jako nauka rozwijała się w ZSRR w latach 20. i 30. Działalność Związku wykorzystuje wiedzę i doświadczenia nagromadzone w tej dziedzinie.

W Ciechanowcu znowu kręca...

Film do filmu

DO SKANSENU w Ciechanowcu wchodził się tak jak zawsze, wszystkim wyglądał niby zwyczajnie, a jednak...

Na wielkim trawniku stolówka, siedzą na niej mężczyźni w eleganckich piżamach i szlafroczkach, chyba chorzy, bo jeden ma opaskę na oku, a obok uwiązają się pielęgniarki. A na dziedzińcu pałacu, zamiast tablicy z znanym dobrze napisem „Muzeum Rolnictwa im. Krzysztofa Kuksa w Ciechanowcu” wisi inna: „Instytut Badawczy Klinika Okulistyczna AM w Michałowie”. Nie, to nie omam, drugi szylał głosił to samo. W Michałowie!

— Panie profesorze... to jest, panie dyrektore...

łapię Kazimierza Uszyńskiego, jeszcze nie w białym kitu — zmienia pan resorty? Ochronę szpitala na ochronę zdrowia?

— Muszę powiedzieć, że byłoby to zgodne z pierwszymi propozycjami — mieszkańcy Ciechanowca, aby pałac przekształcić w szpital. Walczyli o to dr Paweł Oleśki, kolejni propozycje to było przewentylowanie dla dzieci chorych na gruźlicę.

— Jak wiemy, skończyło się na kulturze...

— Której stworzone takie warunki, że musi się sprze- dawać wszystkim i za wszystko, żeby żyć.

— Rozumiem, że w Ciechanowcu kręci się znowu film i wypożyczają pan muzeum na klinikę. Zresztą widać, że w Ciechanowcu Krzysztof Kuksa, a nie Michałowski. Zasadnicza akcja dzieła się będzie w Łodzi, a zdjęcia wykonywane będą w hall studyjnej, gdzie do połowy stycznia (w Ciechanowcu tylko we wrześniu).

— Czy to się opłaca? Podobno po poprzednim kręceniu filmu trzeba było wymienić mostki i barierki przy mylnie.

— „Najazd” filmowców jest zawsze zagrożeniem dla placówki, która ma chronić zabytki. Oczywiście, szkody zostały wyrównane.

— Który to już film powstaje w Ciechanowcu?

— Tak, trwają zdjęcia do filmu „Ucieczka z kina „Wolność”.

— Zarówno Wojciech Marcewski, jak i Władysław Kowalski (kreuje rolę profesora) mówią, że w Ciechanowcu bardzo dobrze im się pracuje, zachwycają się terenem Muzeum, unikatowym skansenem, który żyje — po łacie chodzą owce wnoszące, w oknach kwitną pelargonia, w ogródkach przy domu rośnie kapusta i pasternak... (s)

W pierwszym rządzie ostrzeżenie turystów, że plać będą wysokie kary, a nawet mogą być zatrzymani, w areszcie za chodzenie po ulicach nago, lub pół nago. Ten ostatni przepis odnosi się oczywiście głównie do kobiet paradujących tylko w kąpielówkach.

Podobno w tym sezonie, na skutek wyjątkowych upałów z jednej strony, a wysokich cen usług z drugiej, słynne Koleseum zamieniło się w gigantyczny hotel, gdzie w dzień się opalano, przeważnie topless, a w nocy natomiast na placach ulicznych libacji, puszczano głośno muzykę i dokonywano publicznie czynów uważanych powszechnie za niemoralne.

Do tej pory nie ma potwierdzenia, czy przepisy wpłynęły na moralność zagranicznych przybyszów. (P)

— Czy „murukawa” zdystansuje zwykłą?

Madagaskar lansuje nowy rodzaj napoju — „murukawę”. Ma on przyjemny smak, napowietrzający kawy. „Murukawa” cieszy się już dużym popytem w krajach. Rozpoczęto eksport. W ubiegłym roku sprzedano za granicę 43 tys. tej nowej utwory. (P)

— Czy „murukawa” zdystansuje zwykłą?

Madagaskar lansuje nowy rodzaj napoju — „murukawę”. Ma on przyjemny smak, napowietrzający kawy. „Murukawa” cieszy się już dużym popytem w krajach. Rozpoczęto eksport. W ubiegłym roku sprzedano za granicę 43 tys. tej nowej utwory. (P)

ciąg dalszy w środę.

156

— Pojdziesz z tobą, sam zobaczysz.

— Nie mam ochoty dać się znowu wystrychnąć na dudka. Potrzebuję konkretów.

— Przecież nie mam żadnych możliwości przygotowania zaszki — powiedziała uspokajająco. — Przecież cały czas tu siedzisz, czy nie tak?

— Dobrze, powiedzmy, że się zgodzę. Co dalej?

— Która godzina?

— Dochodzi siódma.

Doprowadzić się tylko do parku i możemy jechać. Pewnie i tak się domyśliłeś, że ten transport to dziś.

Podjeżdżaliśmy. Policjanci opłacani przez gang, mają się stawić dziś wieczorem do dyspozycji.

— Zgadza się — potwierdziła. — Ale chyba nie myśliłeś, że ktoś taki jak Spencer, bierze udział w przekazywaniu narkotyków. On sam tego nie musi robić, a z czego zapłacić wynajętym ludziom. Dlatego najlepiej będzie załatwić naszą sprawę w czasie przekazywania transportu. I tego goryle będą zajęci. W innych warunkach nie miałbyś szans zbliżyć się do niego bez pozwolenia.

Pojechaliśmy samochodem Cedrusa. Kazała mi jechać aż na 135 Ulicę Wschodnią. Trwało to jakiś czas i zaczęłam myśleć, że chce mnie nabrać.

— Uspokój się — powiedziała, zanim zwróciłem jej uwagę. — Trzeba się upewnić. A to będziemy wiedzieli wtedy, kiedy stwierdzimy, że akcja rzeczywiście nastąpi dzisiaj. Gdyby została odwołana, nie miałbyś po co jechać do Spencera.

— Dobrze — zgodziłem się. — Nie rozumiem tylko, co mamy tutaj do szukania.

Spojrzała na mnie z politowaniem.

157

— Chwilami jesteś beznadziejny — oceniła mnie ze współczuciem. — Chyba nie myśliłeś, że na komendzie ktokolwiek zna prawdziwe miejsce i czas dostawy. To byłoby przecież karygodnie niebezpieczne. Jeśli temu sierżantowi powiedziano, że ma być w takim i takim miejscu, to wcale nie znaczy, że tam właśnie nastąpi dostawa. On ma się tam tylko zameldować. O właściwym miejscu dowie się w ostatniej chwili.

Zakładam pod nosem. Było to oczywiste.

— Wiesz to nie na 94 Ulicy? — zapytałem niepotrzebnie.

— Z pewnością nie. Nie musisz wierzyć we wszystko, co się wokół mówi.

— Tobie też nie wierzę.

— I masz rację — wzruszyła ramionami. — Dobrze, zatrzymaj tu. Trzeba się rozjeżdżać.

Zatrzymałem się przy budynku z czerwonej cegły, niedaleko jakiegoś placu. Susan wyjrzała przez okno, jak gdyby wypatrując znaku. Potem powiedziała:

— Jedźmy już.

— Nigdzie nie pojedziemy — zaprzeczyłem. — Muszę to zobaczyć.

— Zwirowałeś? Spencera tu nie będzie.

— Nigdy nie widziałem takiej akcji. A po drugie i najważniejsze, wcale nie mam do pana zaufania, pani Norton.

— Jak sobie życzy, panie detektywie — odpowiedziała zgrzyliwie. — Mogę to dla ciebie zrobić. W kinie musiałbyś zapłacić za dwadzieścia dolarów. Ale ty kierujesz. Jeśli przyjeżdżamy do Spencera za późno, sam będziesz temu winny.

— Nie gadaj tyle. Gdzie to ma być dokładnie?

— Tam dalej, przy placu.

Wjechałem samochodem za budynek, wyraźnie nie wykorzystany w ostatnich czasach magazyn, czy skład. Kazałem wysiąść Susan i posłaliśmy obok kilku domów komunalnych, i ogrodzenia jakiegoś zakładu produkcyjnego. Trzymając Susan za rękę wprowadziłem ją na klatkę schodową dużej kamienicy przy placu. Była za dwie minuty ósma, kiedy zajął się pozycję obserwacyjną przy brudnym oknie w metalowej ramie. Wyjałem kilka kawałków szyby, żeby lepiej widzieć plac przed sobą.

Przed nami, po lewej stronie był plac, z tamtej strony ograniczony wysokim, drucianym ogrodzeniem, z solidną bramą. W świetle wysoko umieszczonego żarówki widziałem stojących opodal budce, gdzie pewnie był telefon, powinien kręcić się jeszcze ktoś trzeci. Prawdopodobnie w pobliżu znajdowali się także i inni.

Miejsce było spokojne i ciche. Nie przejeżdżał tuż samochód a hałas miasta docierał z dużej odległości. Znajdo-

158

waliśmy się o jakieś dwieście kroków od bramy i gdybym kłasnął w rękę, wartownicy pewnie by to usłyszeli.

— Wiedzieliś to wszystko — powiedziałem z wyrzutem do Susan. — Nie daruję ci, że nie powiedziałaś tego od razu. Policja ci też nie pogłaska.

— Pogłaska, kiedy dam im Spencera i wszystkich tych, którzy chodzą na jego sznurku. A ty im nie powiesz. Jeśli coś takiego przyszyłoby do głowy, to pamiętaj, że ja też będę składała zeznania. Jak wytłumaczysz się z tego, że wiedzieliś, że on nie jest w miejscu i terminie. Jak wytłumaczysz fakt, że ich nie zawiadomiłeś?

— Niech ci diabli!

— Spokoj

Pomysł do przebiła

Co się poprawi w melioracji?

Wojewódzki Zarząd Inwestycji Rolniczych, wykonawca urzędów melioracyjnych i dotychczas odpowiedzialny za ich sprawność techniczną, a także stan utrzymania tzw. podziemnych obiektów melioracyjnych, do których należą rzeki, kanały, zbiorniki wodne, wały przeciwpowodziowe i stacje pomp, zapropozował całkowite przejęcie ich konserwacji, z czego już w roku 1990 miałyby powstać oszczędności rzędu 280 mln zł, nie mówiąc o korzyściach płynących z jakości i terminowości prac.

WZIR organizacyjnie widzi to w ten sposób, że stworzyłby pod swoim kierownictwem zakład konserwacji melioracji

Święto muzyki i tańca w Łomży

W Łomży trwają ostatnie przygotowania do dorocznego święta muzyki i tańca. Niezwykle — sytuacja ekonomiczna zapowiada, że w tym roku jego rozmiar będą znacznie skromniejsze niż w poprzednich latach. Ale i tak program zapowiada się interesujący.

Święto odbędzie się 14 września. W tym dniu w godz. 16-17.30 minitry tańca towarzyskiego. Mogą w nim uczestniczyć wszyscy zainteresowani. Natomiast o godz. 19 w sali widowiskowej przy ul. Nowej 2 (Urząd Wojewódzki) rozpocznie się maraton estradowy z udziałem m.in. grup „Tili” — tegoroczne użycie na festiwalu opolskim i popularna już grupa „Pancerne rowery”. Blizsze informacje u organizatora — MDK-DST, tel. 32-26, 20-93.

(Kłos)

Chochlik w portfelu

Przed tygodniem jakiś chochlik, który wziął się nie wiadomo skąd, znikszczał jedną z informacji zawartych w tekście „Nad dnem portfela”, poświęconym problemom budżetowości w woj. suwalskim. Spieszymy, zatem donieść, że to w roku ubiegłym (a nie jak przekreślił wspomniany chochlik w br.) program udrożniowy realizowały dwa przedsiębiorstwa budowlane — gizyckie PPK i suwalskie „Pojezdź”. W tym roku obydwa poprawiły wyniki ekonomiczne. (jn)

NASZE TELEFONY

56-97
ŁOMŻA
30-00
SUWAŁKI

„Bokerskie” zmagania w „Sawie”

Zawódzienie lekarskie zwane potocznie obdukcją stwierdza m.in.: sine podbłęgnięcia pod oczami, wyrwane włosy, zadrapania i siłczenia. Obrzęki to powstały na ciele mieszkanka Łomży, Dariusza L. w trakcie kontaktu z personą reprezentującą sklep OSHU „Sawa” przy ul. Buczka.

„Byłem tam 30 sierpnia o godz. 17.30, razem z żoną i dzieckiem — pisał pan Dariusz w liście do redakcji. Poniżej tego, że do zamknięcia sklepu brakowało jeszcze pół godziny — drzwi były już zamknięte. W środku sporo klientów. W pewnym momencie do drzwi podszedł mężczyzna, którego sprzedawczyni wpuszczała do sklepu. Ja też chciałem wejść, lecz sprzedawczyni nie chciała mnie wpuszczać. Na moje żądanie o książkę skarg i zażalenie, sprzedawczyni zaczęła mówić, że nie ma czasu na wyjaśnienie, czywił mi na wroty i zaczął biec w stronę wyjścia.”

Tyle list. Trudno — w trakcie jego lektury — poszybować się na-

dawczy, która stała przy drzwiach. Po kilku chwilach zdołałem się uwolnić. W tym czasie jedna z kobiet stojących przed sklepem powiedziała mi, że po chwili na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze MO, którzy umożliwili mi spisanie danych osobowych tego pana. Był to B.Z. (skrócił imienia i nazwiska — red.) doznane obrażenia ciała — zadrapania — co stwierdził lekarz — naruszenie czynności organizmu na czas do 10 dni. W tym zdarzeniu zgłosił się do lekarza, w razie potrzeby — chce złożenia zeznań w tej sprawie. Proszę pana przesłać Odegnę Spółdzielni Handlowo-Usługowej „Społem” w Łomży o wyłączenie wniosków służbowych wobec pana B. i domagam się publicznych przeprosin na łamach „Gazety Współczesnej” oraz zrehabilitowania mi pośmieszonych krywd.”

Tyle list. Trudno — w trakcie jego lektury — poszybować się na-

raki, czosnek, papryka, jabłko, przeróżnej maści, tylko kartę, że jak wektowane będą kartofle. Ale nie wszystkie towary można kupić na rynku, to do datku — nie każdy się opłaca. Mirabelki, jako owoc zaskakujący ze wszech miar na szacunek, głównie zresztą dzięki swym kaczowato-udrącającym mocom, w Łomży kosztują około trzech setek za kilogram. Niby niewiele, ale po co płacić, jeśli można taniej? Cóż, tabuny ludzi wędrują ulicą po drogach i bezdrożach województwa, a każda napotkana siłka pakowana jest do siłki bez żadnych skrępowań. Przy okazji jednak, można popaść w nieścisłe tych i owych, którzy tak samo jak łomżyńskie gospodynie mają sprężyte zamiary co do tegorocznych przetworów. Nietrudno o taką, zupełnie niedwuznaczoną sytuację jeśli trafi się na przykład w rejon wsi GIELCZYN pod Łomżą.

gospodarza nie radzącego sobie z dotychczasowym podwórkiem mogą być traktowane poważnie?

Przewidywane dziś oszczędności na rok 1990, kiedy złotych jest niewymiar, a WZIR, jak czytamy w propozycji, jeszcze nie przejąłby całości prac, są meczące, bo np. z naddatkami pokryłby tegoroczny deficyt — po uzupełnieniu z nadwyżki budżetowej i „datku” z Ministerstwa Rolnictwa — wynoszący 90 mln zł. Ale czy musiał on powstać? Skoro konserwacja sa wykonywana przez spółki wodne i rejonowe kierownictwo robót konserwacyjnych o 34 proc. taniej niż przez Wojewódzki Zakład Usług Wodnych, dlaczego dysponent pieniędzy, WZIR zlecił właśnie jemu lwią część robót?

Nikt z dnia na dzień nie zaczyna nagle być oszczędnym, skoro nie ma tego w naturze i zwłaszcza że wpisuje do swojej „gospodarskiej” propozycji taką oto klauzulę: „Nad niektóre prace konserwacyjne zlecane byłyby dla (podkr. S.H.) spółek wodnych celem umożliwienia wypracowania zysku dla poprawy ich sytuacji finansowej”. Komu przeznaczony jest ogarek, a komu świeczka? (S.H.)

Melioracyjnie Łomżyńskie jest zaspokojone w 60,1 proc. przy czym wiadomo, że mowa tu raczej o odwadnianiu, a wolania choćby o tzw. małej retencji od lat mijają się z użyciem wykonawców. Co do jakości i terminowości prac drenażowych zastrzeżenia można mnożyć. Czy wobec tego gwarancje dane przez

zrządzenia sal gimnastycznych, a także nasilenie zainteresowania sportem masowym organizacji młodzieżowych.

Szlachetna intencjonalność tych zamierzeń już w założeniu sprawiła, że komisja nie zadała sobie trudu sformułowania kilku podstawowych pytań dotyczących sposobu ich realizacji i skuteczności — wobec takiego prostego faktu, że te wszystkie kroki już dawno powinna mieć za sobą. Czysła intencjonalność podkreśla przede wszystkim przykra szkolna rzeczywistość sportowa, która stawia na wyzwanie, a mniej wyposażonych sprawnościowo przez naturę uczniów spycha poza teren boiska lub na lawkę w sali gimnastycznej, skąd już widzie prosta droga na „patologiczne” wagar, a w przyszłości pozostaje wstręt do jakiegokolwiek ruchu.

Doprawdy, trudno zgadnąć, czemu ma służyć taka społeczna komisja, która rozpływa różnym organom i instytucjom czynność, od dawna w ich statucie wpisane, zaleca to, czego nie jest w stanie wyegzekwować, a do tego żąda jeszcze sprawozdań. (zel)

Warto przy tym dodać, że w ostatnim okresie około 30 proc. paszportów znajdujących się w posiadaniu obywateli ulega zniszczeniu lub zgubieniu. To głównie decyduje o tym, że przedłużają się terminy wydania nowych dokumentów. Wynika to z braku książeczek paszportowych (w pierwszych kolejkach powinieliśmy otrzymać ten, kto ubiega się o paszport, no już pierwszy). Trzeba więc nie rzadko czekać dwa miesiące, a nawet i dłużej. Oczywiście nie dotyczy to przypadków losowych.

— Jak organa paszportowe reagują na różne wpisy i adnotacje zagranicznych kontroli celno-paszportowych lub policyjnych?

— Przede wszystkim — ubolewamy nad tym, bo paszport nie jest pamiętnikiem,

— Mój — sepleni brzdęk. — To go zamknijmy do więzienia, a ciebie razem z nim. — W tej chwili mirabelki zaczynają się spływać na ziemię, czyniąc ją łabazną z powodu ryku malucha szczerze stroskającego o losy ojca.

— Kto tu panu pozwolił zbierać siłki?

— Nikt. To przecież chyba niczyje?

— Niczyje! A co w tym kraju jest niczyje? To nie wiadomo, że to państwowe?

— Nie widać. Rosną sobie siłki przy drodze, nigdzie nie pisze, że państwowe. Więc mają się zżarować?

— Tak każdy mówi. Tu — to wstyd mówić — przyjeżdżają przede wszystkim funkcyj-

W Eiku Powstał Komitet Odnowy Ruchu Ludowego

W Eiku grupa inicjatywna działaczy ZSL z woj. suwalskiego powołała Tymczasowy Społeczny Komitet Odnowy Ruchu Ludowego. Funkcję przewodniczącego powierzono członkowi Prezydium Wojewódzkiego Komitetu, przesyłając mu MKK Stronnictwa w Oraz-sza, Andrzejowi Smietaniec.

Wskazano na konieczność pilnego zwolnienia plenarnego posiedzenia WK dla dokonania oceny sytuacji społeczno-politycznej w województwie i organizacji ZSL. Komitet apeluje do wszystkich instancji Stronnictwa o nawiązanie współpracy z komitetami obywatelskimi „Solidarności” i innymi siłami reformatorskimi w ich środowisku. Zaprasza do współpracy dawnych działaczy SL, PSL i członków ZSL, którym bliskie są sprawy odnowy ruchu ludowego.

Wyrażono poparcie dla poczyną parlamentarnego klubu poselskiego ZSL. Opowiedziano się za zmianą nazwy Stronnictwa na PSL oraz upowszechnieniem programu uchwalonego na Kongresie w 1946 r. Przypomnienie jego założeń sprzyjałoby wykorzystaniu w opracowaniu programu ruchu ludowego na przyszłość. (jn)

Orzyskie spółdzielcze osiedle mieszkaniowe.

Fot. JAN CIELUSZECKI

Jeszcze o paszportach (2)

Dziś publikujemy drugą część pytań skierowanych do naczelnika Wydziału Paszportów WUSW w Łomży, płk. EUGENIUSZA SADOWSKIEGO podczas jego dyżuru przy redakcyjnym telefonie. Drukujemy także odpowiedzi, wychodząc z założenia, że poruszane problemy dotyczą w naszym regionie sporej grupy zainteresowanych.

— Byłem za granicą, zgubiłem paszport. Co mam robić?

— Złóż wniosek o wydanie drugiego paszportu. Dołącz do tego trzeba wyjaśnienie o okolicznościach zgubienia lub zniszczenia dokumentu. Niezbędne jest dokonanie opłaty paszportowej w wysokości 1 tys. złotych, dołączenie jednego już tylko zdjęcia i po rozpatrzeniu wniosku przez naczelnika wydziału paszportów — czekać na informację o terminie odbioru.

Warto przy tym dodać, że w ostatnim okresie około 30 proc. paszportów znajdujących się w posiadaniu obywateli ulega zniszczeniu lub zgubieniu. To głównie decyduje o tym, że przedłużają się terminy wydania nowych dokumentów. Wynika to z braku książeczek paszportowych (w pierwszych kolejkach powinieliśmy otrzymać ten, kto ubiega się o paszport, no już pierwszy). Trzeba więc nie rzadko czekać dwa miesiące, a nawet i dłużej. Oczywiście nie dotyczy to przypadków losowych.

— Jak organa paszportowe reagują na różne wpisy i adnotacje zagranicznych kontroli celno-paszportowych lub policyjnych?

— Przede wszystkim — ubolewamy nad tym, bo paszport nie jest pamiętnikiem,

— Mój — sepleni brzdęk. — To go zamknijmy do więzienia, a ciebie razem z nim. — W tej chwili mirabelki zaczynają się spływać na ziemię, czyniąc ją łabazną z powodu ryku malucha szczerze stroskającego o losy ojca.

— Kto tu panu pozwolił zbierać siłki?

— Nikt. To przecież chyba niczyje?

— Niczyje! A co w tym kraju jest niczyje? To nie wiadomo, że to państwowe?

— Nie widać. Rosną sobie siłki przy drodze, nigdzie nie pisze, że państwowe. Więc mają się zżarować?

— Tak każdy mówi. Tu — to wstyd mówić — przyjeżdżają przede wszystkim funkcyj-

Śladami tamtego Września

„Wrzesień 1939 na Ziemi Łomżyńskiej” — to tytuł wystawy ekspozycyjnej od kilku dni w łomżyńskim Muzeum Okręgowym. Właściwie tematyki batalistycznej nie trzeba reklamować, tego typu ekspozycje cieszą się zawsze dużym zainteresowaniem społeczeństwa. Poprosiliśmy jednak współautorkę wystawy, panią mgr WIKTORIĘ KUNICKĄ, by oprowadziła nas po trzech wystawowych salach.

O treści wystawy mówi jej tytuł. Wiadomo — 50 lat od wybuchu II wojny światowej. Ma ona na celu przypomnienie faktów lub zapoznanie z wydarzeniami jakie miały miejsce w tamtych latach na Ziemi Łomżyńskiej.

Wystawa rozpoczyna się przypomnieniem faktów z okresu jeszcze przedwojennego. Wiąże się one ściśle z 33 pulkami piechoty, którego siedziba była właśnie Łomża. Wszystkie fotografie, które można na wystawie zobaczyć dotyczą codziennego życia tego pułku, jego obojowności z miastem — świadczą o tym liczne zgromadzenia tu ekspozytów. Są to dokumenty, informacje z różnych gazet i innych przedmiotów wiążących się z żołnierzami września. Nie brakuje więc tu i białej broni, opróżnionych wojkowych, jest też nieco umundurowania — wszystko to wiąże się z wyposażeniem żołnierzy wojny obronnej.

Dalsza część ekspozycji od-

de treść poszczególnych bitew z początku września, jakie miały miejsce na terenie Polski północno-wschodniej. Dokładnie — są to rzeczy związane z walkami Samodzielnej Grupy Operacyjnej „Narew” a w niej — także z bitwami 18 dywizji piechoty. Jak wiemy szefostwo dywizji w okresie międzywojennym także znajdowało się w Łomży, a jej szef — gen. Czesław Młot-Fijałkowski został dowódcą SGO „Narew”. Miała ona za zadanie bronić przed nierzajciem odłodka o przeszło 200-kilometrowej długości — od Osowa do okolic Różana. Spotykamy tu interesujące najbardziej nas interesujące: Nowogród, Łomża, Włocławek, a także — Zambrow i Andrzejewo. I tego dotyczą fotografie i ekspozyty, które mogą państwo tu zobaczyć.

Niestety, nie udało nam się zgromadzić na wystawie zdjęć wszystkich dowódców poszczególnych oddziałów obronnych.

Brakuje autentycznych zdjęć dokumentalnych z tego okresu. Nie ma za wiele dokumentów, po prostu — nie zachowały się. Pokazujemy więc np. Nowogród ze zburzonym mostem, z palącym się schronem, fragment zburzonego miasta, jakieś pisma i sylwetki dowódców, Włocławek — podobnie. Mamy zdjęcia pochodzące z dokumentacji niemieckiej. Autorzy wielu opracowań dotyczących wojny odnaleźli je w archiwach zarówno na terenie Polski jak i Niemiec.

Organizując tę wystawę postanowiliśmy poszerzyć temat Września, tym bardziej że nadarzyła się właśnie świetna okazja. Był nią ogłoszony przez „Kontakty” konkurs pt. „Wschodnie losy Polaków”. Jego plan przeszedł wszelkie oczekiwania. Są to znakomite, bardzo wymowne dokumenty, mówiące same za siebie. Nawiązują one jak najbardziej trzecią do tragicznych wydarzeń wrześniowych — po 17 września 1939 roku, kiedy to na terenach granic Narwi, Pisy, częściowo Bugu, Wisły, Sanu — dotarły wojska radzieckie, zgodnie z wcześniejszymi postanowieniami w tajnym układzie Ribbentrop-Mołotowa. Trudno tu wybierać ekspozyty bardziej i mniej znaczące. Wiąże się one z poszczególnymi osobami lub całymi rodzinami. Do wspomnień dołączono też czasem tylko jedno zdjęcie bądź inny dokument i właściwie jest on równie wymowny jak te bardzo bogate teckiz. Bo jest to rzecz świadcząca nie o nierzajciem, lecz o prawdziwej, pełnej konfliktu i bólu, walki o przetrwanie człowieka. Akty zgonu, kartki żywnościowe, których nie udało się zrealizować, bo brakowało przecież żywności. Jest tu również zdjęcie przedstawiające Polaków pomordowanych we Lwowie w 1939 roku. Ale aby je dokładnie poznać, trzeba byłoby szerzej zapoznać się ze wspomnieniami człowieka, który je przysłał. Nie jest żadną tajemnicą, że we Lwowie miał miejsce pogrom ludności polskiej. Wymaga to szczególnego badania, bez którego bardzo trudno coś więcej powiedzieć na temat tego zdjęcia. Jest ono anoni-mowe.

Chcielibyśmy tę wystawę ekspozycyjną jak najdłużej, bo spodziewamy się dużego zainteresowania — zalecy to jednak od „Kontaktów” — jak długo będą mogły te materiały przechowywać, bo przecież wszystkie one są depozytami i muszą wrócić do ludzi, którzy nadesłali je na konkurs.

(Kłos)

W Łomży w „Dniu Piłkarza” rozegrano kalendaryzowe mecze juniorów i trampkarzy, w związku z tym zaplanowane zostały Młodzieżowych Odnak PZPN, przełożone na później.

Wkrótce zaczyna się rozgrywkę organizatorów tych turniejów są zapowiadane klubowy woj. łomżyńskiego.

(et)

Wigry-Stal Kutno w środę o godz. 15

W środę 13 bm. rozegrano spotkanie ośmiu kolekcja spotkań III ligi piłkarskiej. Wigry zmierzą się na własnym stadionie ze Stalą Kutno. Pierwotnie początek meczu ustalono na godz. 16.30. Ze względu na transmisję meczu Ruch Chorzów — Sredek Sośnica, mecz Wigry — Stal Kutno rozpocznie się o godz. 15.

Awans badmintonistek

W czasie wakacyjnych miesięcznych ścigów Mekska polskiego badmintonu. W hali OSIR trenowała kadra narodowa, a razem z nią zawodnicy suwalscy. Z tych, którzy mieli być młodszymi mistrzami mistrzostw młodzieży, w których rywalizowali reprezentanci makroregionu łomżyńskiego, warszawskiego, walczyli się o awans do turnieju ogólnopolskiego, który odbędzie się w Warszawie.

Wśród juniorów zdecydowanie przeważali zawodnicy Polan Suwalski. Gry pojedyncze wygrała bez problemów Iwona Rzałkowska. A wraz z Małgorzatą Andrzejewską triumfowała też w grze podwójnej.

W gronie chłopców zwyciężył Piotr Kopacz (Ustrów), a w dziewcząt — Dariusz Buz (Polna). Kopacz i Kubiszewski okazali się najlepszymi w grze podwójnej, a w miksie — wygrali Kozłowski i Fabiański (Warta Olsztyn). (dk)

Błyskawicznie

W pierwszym szachowym turnieju błyskawicznym „Grand Prix Jesień-89” o puchar Prezydenta Centralnego Europejskiego Klubu Szachowego „Paco”, rozegranym w Klubie Błyskawiczny Szachowy (Błyszki) w Warszawie, zwyciężył Mirosław Morchut (Harcza Suwałki) — 6,5 pkt. przed Edwardem Rutkowskim (Błyszki) — 6,5 pkt. oraz Krzysztofem Buzem (Elektronik). Magdalena Brożowska (Promień Młot) — 6 pkt. i Andrzej (Elektronik) — po 4 pkt. Także jest kolejność w klasyfikacji „Grand Prix”. (dk)

Piłkarska klasa „A”

Grupa łomżyńska: Wisła Szczuczyn, Złotowski Nowogród 5:1, Złotowski Nowogród 4:1, Złotowski Nowogród 1:3, Pauzował Ruch Włocławek.

Grupa suwalska: Mazur Włodzisław — RKS Włocławek 3:1, Olimpia Miłki — Piast Białystok 4:0, Węgiora Węgorzów — Czarni Olecko 3:5, Pomorzanka Sejny — Pogon Ryn 1:4, Orkan Drygalski — Piast Białystok 4:0, Znicz Biała Piska — Mazur II Ełk 1:1, Tecza Orzecze — Wigry II Suwałki 1:1.

1. Mazur W. 6:0 9:4

2. Czarni 4:2 9:4

3. Orkan 4:2 9:4

4. Mazur II 4:2 9:4

5. Tecza 4:2 9:4

6. Piast 4:2 9:4

7. Wigry II 4:2 9:4

8. Jurand 3:3 6:7

9. Pomorzanka 3:3 6:7

10. Pogon 2:4 5:7

11. Węgiora 2:4 5:7

12. Olimpia 2:4 5:7

13. Znicz 1:5 3:7

14. Włocławek 1:3 3:7

(Kłos)

Zapomniana tablica

W centrum Sławia przy ul. Łomżyńskiej znajduje się przeszklona gablota. Niestety, już dawno o niej zapomniano, ponieważ wiszą tam tylko stare plakaty, a dookola reszta bryki chława.

Kto zrobił z tym porządek? (wj)

